

NÚMERO EXTRAORDINARI

11 de setembre

Aquest any, el dia 11 de setembre, davant de l'estàtua de Rafel de Casanova, no tindrà aquella pompa i fastuositat dels quatre anys darrers. Com sempre, hi anirà el poble a renovar el seu jurament de fidelitat a Catalunya i, més que mai, el de lluitar per les seves llibertats. Hi mancarà, però, la presència de les autoritats, de tot un règim, que uneixin la seva veu a la del poble i junts segellin el pacte patriòtic. Dissortadament, Catalunya, a més de l'11 de setembre del 1714, té una altra data fatídica en el 6 d'octubre.

No pas fatídica per la desfeta: el dolor de la pèrdua és compensat per l'esperança en l'esdevenidor, el distreu i reconforta la lluita que immediatament comença, i els catalans som poble que estinem potser més la brega que la victòria, el nostre honor està més en combatre que en vèncer. És fatídica per la traïció que ha exterioritzat i ens deshonra i immoralitza l'ambient patri.

Podríem esmentar els noms i característiques dels botiflers i caragirats de l'any 1714, i els veuríem repetits en els homes que sense intervenció del poble i contra la seva voluntat regeixen ara el seu govern. Rebaixats de segur, perquè els espectres no són més que hombra i fum de la persona real, però en passar llista dels que ahir traïen a Catalunya, contestarien al llister homes actuals, que, com aquells, bandejats de tota influència popular, s'han posat al servei del conquistador per a satisfer mals instints els uns, ridícula vanitat els altres. Entre els noms dels mals catalans s'hi posen els homes de la Lliga als qui no excusa el desig de servir a Catalunya l'homenatge i servitut que ofereixen al dominador que la vexa i oprimeix.

Els pobles, però, veuen compensada l'existència de fills bords i perversos, amb l'acció i l'exemple de l'heroi. Tota la indignitat dels botiflers d'ahir és esborrada per la grandesa de Casanova i els defensors de Barcelona; la d'avui pels nostres Consellers condemnats i dels homes del poble als qui presons i presiris no han fet perdre la fe en Catalunya.

Però, a més, nosaltres, els homes d'avui, tenim el record d'un heroi recent, en Francesc Macià. Viu ben fresc en la nostra memòria, encara els seus gestos omplen l'espai de la nostra terra, la seva veu ressona i aixeca els esperits, l'esguard brillant ens il·lumina a tots. I més que els actes que es gravaren en els sentits, portem tots l'empremta de la seva doctrina.

Macià intentava trencar la tradició que des dels reis Catòlics havia influït sobre Catalunya i hi havia pervertit i anul·lat les iniciatives: el lligam espiritual amb l'Estat espanyol. Terra pobre en part, en la resta ingenerosos i inclements els homes, les regions que s'aparten de les terres catalanes (Catalunya, València i Balears) són propensos a l'estremiment i a la convulsió. El desesper els aplanava correntment, i quan el superen actuen d'una manera tan desentrenada i excessiva que malhaura l'eficàcia. Un lligam massa estret amb ells comportarà sempre compromisos i trencacolls que anul·laran tots els beneficis d'un bon règim. Aquest fou l'error dels homes de la Guerra de Successió, que determinà la caiguda de Barcelona: intervenir amb massa energia en un plei que no els afectava vivament.

Aquesta influència era la que Macià volia minvar fins a suprimir-la del tot. No era tasca fàcil, perquè són molts els catalans que encara la creuen necessària i un fals imperialisme esquerrista els fa propugnar per una missió redemptora. Macià, que era separatista en aquest respecte, creia més eficaç l'exemple que la intervenció activa i constant que entrebancava i distreia l'obra interior. No negava el màxim d'amor i d'ajud pels homes que més enllà de Catalunya malden per una lliberació, però volia que fos una conquesta vera, resultat del propi esforç. Mentrestant la nostra pàtria faria el seu camí, sense ensopir-se, i essent per als que sofreixen consell i guia, amb lleis de justícia, amb les institucions creades que la farien, com deia ell, «far que il·luminés el món».

Catalunya defensarà Catalunya, venia a dir Macià. Aquesta bandera ha d'ésser la nostra. Intensificar la nostra vida interior, que com més esplendorosa i més justiciera sigui, més alliberarà als pobles propers i als pobles llunyans. Macià era confederal perquè volia les mans lliures a dins de Catalunya, perquè ben garantit el nostre dret, no exposar-lo en intervencions incautes.

En retre avui homenatge a Rafael de Casanova i honorar així a tots els herois del 1714, vengrem la lliçó de dignitat que ens donaren, però escoltem també la lliçó de fidelitat catalana que ens repetí Macià.

Visca Catalunya lliure!!

11 de setembre del 1934

La ruïna dels pobles no és un fenòmen sobtat ni insospitat. Com en l'edifici que perilla d'esfondrar-se, en el qual se senten remors estranyes i sorolls misteriosos, en les pàtries que han perdut el sentit polític i patriòtic es produeixen, també, petites ensulciades interiors, que, més tard o més d'hora, a través d'anys i segles, determinen la catastròfica ruïna total. Quan Catalunya caigué definitivament, l'any 1714, no féu més que posar un col·lofó tràgicament heroic a la successió, lenta però certa, dels petits esfondraments que li anaven destruint la història i li mistificaven l'ànima amb un sadisme tristíssim. Quan el President Claris hagué de lluitar amb les embranzides que venien de ponent, ja preparava entre vents d'angoixa la caiguda definitiva. I molt abans, si anem rellegint la història, veiem com de mica en mica s'abatien els murs i les voltes, les columnes i els claustres de l'immens edifici romànic i gòtic de la Catalunya que havia estat lliure. Ve de molt lluny la sèrie de desencerts, que culminaren en la data luctuosa del 1714. En llegir la Història de Barcelona, les lluites d'aquells anys tràgics fan una mica l'efecte d'un vaïtot de veïnat, com si tota la ciutat s'hagués refugiat, en armes, prop de les muralles i en els barris de la Ribera, de Sant Pere i de Jonqueres. Però això ja era el punt final. No fou pas la

força unida de les tropes franco-espanyoles, ni la ciència estratègica del mariscal duc de Berwick, ni el patriotisme del conseller en cap Rafael Casanova o del general Villarroel, ni la tenacitat dels estaments aplegats, per a morir, en la darrera Coronela, allò que en bé o en mal determinà la caiguda de la ciutat i la pèrdua definitiva de les llibertats de Catalunya. Fou, lamentablement, la manca de sentit polític dels nostres comptes i reis, que com un corc rosegà sempre la fusta, preciosa i sumptuosa, dels millors anys i segles de la nostra història radiant. I al fons dels actes més brillants i gloriosos, i de les gestes més lluminoses del nobilíssim esperit catalanesc, sovint, gairebé sempre, si bé ho mirem, la Història de Catalunya ens demostra tangiblement, com un esquelet vestit de sol, la marca horrible de la mort futura. No. Els catalans no han estat pas gent política. Els ha mogut sempre el patriotisme, però fins en els moments màximament imperials de la nostra vida de poble lliure, hem viscut abocats a l'abisme de la derrota. Que això ens serveixi de lliçó. I que la data del funeral 11 de setembre del 1714 sigui sempre com un «memento», tràgicament inoblidable per a tots, ditada de cendra al mig del front de la nostra grandesa. I procurem que no pugui produir-se mai més en la nostra història de poble lliure.

11 de setembre del 1714 i del 1935

De tots els anys en que tinc record de la commemoració de l'11 de setembre, cap com aquest de més significatiu i trist. Amb això no és que vulgui demostrar o significar un pessimisme que seria imperdonable per tot bon patriota, però és lamentable veure l'estat d'ànim de la majoria dels bons catalans que han quedat aclaparats en veure que quan tot just s'anava en camí de reconstruir la nostra Generalitat queda estroncada la seva marxa triomfal pels esdeveniments que tots lamentem, però que tard o d'hora sabrem esmenar conservant la fe que mai ens ha d'abandonar.

Naturalment que els qui més ho senten són els que en sofreixen les conseqüències, per la manca del familiar que extingeix condemna als presiris d'Espanya, condemna imposada de la manera brutal i arbitrària a que ens tenen acostumats els governants centrals, vertaders absurds

jurídics que els auditors de guerra i els tribunals militars s'han prestat a fer per a complaure tota la fòbia de que estan posseïts els partits governamentals.

Estem però, en uns moments, que si bé hem de pensar amb aquestes tristesses i aliviar-les no hi ha motiu per a ésser pessimista i reprendre la lluita amb més valentia que mai. Per això cal que celebrem l'onze de setembre pesi a totes les disposicions que puguin adoptar les ridícules autoritats que patim actualment, i que al portar-hi una corona, uns rams un lloer o tan solament a retre homenatge davant del monument a Rafael de Casanova, pensem amb aquells homes que varen saber sacrificar la seva vida per la causa de Catalunya.

Tinguem prou enteresa per a afrontar totes les adversitats que se'ns presentin que a la fi tot ha de venir pels seus passos comptats, l'alegria a les

llars desolades per l'absència dels seus, la veritable pacificació dels esperits, no com ara, el triomf de la justícia i la llibertat de Catalunya, pesi als dignes successors de Felip V.è que temorencs i covards com sempre recorren a tots els mitjans de repressió per que ja preveuen la reacció de l'esperit de la nostra raça.

Jove del camp: El teu sindicat és la Unió de Rabassaires. El teu organisme polític les Jovetuts d'Estat Català.

No deixeu de cotitzar setmanalment pro-presos i exiliats polítics.

Conclusions i declaracions fonamentals d'Estat Català

Davant de la insistència i l'interès que despertà el segon número del nostre portant-veu en el qual reproduïem les conclusions i declaracions fonamentals d'Estat Català en l'acta de l'assemblea de Sant Andreu en març del 1931, les repetim avui a petició dels militants i simpatitzants:

Constitució general de l'Estat i problema català.

Estimant d'indiscutible evidència la personalitat nacional de Catalunya, per les característiques històriques, geogràfiques, lingüístiques, econòmiques i, més encara, per la voluntat indiscutible dels catalans; considerant igualment convenient pels supremes interessos de fraternitat universal, i, particularment, per raons d'ordre històric i geogràfic, la federació de Catalunya amb altres pobles ibèrics, l'Assemblea declara aquestes qüestions, essencials i d'urgent resolució, per la qual cosa, a fi de complir amb justícia amb elles, fixa el criteri del partit en les següents

Declaracions fonamentals

Primera. Dret de Catalunya a regir-se per si mateixa, amb plena sobirania.

Segona. Obligació ineludible de treballar activament i pels mitjans que calgui, per a aconseguir aquest dret.

Tercera. Assolida la llibertat nacional, facilitar, amb tota cordialitat, la confederació dels pobles ibèrics, sempre que aquesta deixi salvada i garantida la sobirania dels estats particulars que estableixin el pacte.

Quart. Aquesta confederació únicament podrà establir-se en pobles regits per un govern democràtic i es pactarà directament amb ells per mitjà dels seus legítics representants.

Articles essencials. - Hisenda

Banca. 1r. Nacionalització de la Banca i creació del Banc Unic del poble on es fondran totes les entitats de Crèdit de la Nació.

Duanes. 2n. Poder exclusiu de l'Estat d'augmentar, disminuir, modificar i anular les tarifes d'importació amb el fi de regular les nostres relacions amb els altres països, constituint-se en el futur com a protecció dels interessos del poble, en lloc de mitjà d'enriquiment de les empreses privades.

Tributació estatal. 3r. Implantació del sistema directe tributari carregant sobre el cost de producció el tant per cent corresponent derivat de la repartició del pressupost de la nació entre tota la producció nacional, d'acord amb les proposicions emeses pels organismes tècnics, industrials i econòmics creats «ad-hoc».

Tributació Municipal. 4rt. Implantació del sistema directe, o sia, carregant sobre el consum el tant per cent Pressupost Municipal entre la xifra total del consum de la Població durant l'exercici econòmic.

Serveis Públics. 5è. (General de l'Estat) Nacionalització dels serveis de Transports (terrestres, marítics i aeris), comunicacions (telègraf, telèfons i radio-telegràfics), etc.

Serveis Públics 6è. (Municipals). Municipalització dels serveis de definit caràcter públic municipal (aigües potables, gas, subministres de llum elèctrica a particulars, etc. tranvies etc.

Agricultura. 7è. Nacionalització de la riquesa agrària transformant el dret de propietat en dret de possessió, usufructuant la terra qui la treballi i tenint cura de la seva regulació. Sindicats, Cooperatives, Municipis, etc.

Força. 8è. Nacionalització de totes

L'inspirador d'aquest programa. El nostre guia i cabdill. Aquest 11 de setembre lladrem una sola consigna: Visca la República Catalana!
Visca Francesc Macià!

les indústries productores de la força i dels mitjans de produir-la (hulla blanca, groga, blava i negra).

Indústria. 9è. Nacionalització de tota la indústria productora de les primeres matèries, agrícoles, minaires, etc., així com de les indústries de transformació d'aquestes primeres matèries

Indústries 10. Nacionalització de tota la indústria productora de maquinària i utilitatge, com fundicions, etc.

Indústria. 11. Nacionalització de totes les indústries manufactureres d'articles de consum, com teixits, confeccions, mobles, etc.

Comerç. 12. Nacionalització tot el comerç al por major els organismes del qual organitzaran una xarxa de dipòsits.

Comerç. 13. Municipalització i col·lectivització de tot el comerç al detall els magatzems dels quals es proveïran dels dipòsits al por major.

Estadística. 14. Creació d'un Consell d'Economia integrat per:

Primer. Tècnics de la indústria.

Segon. Tècnics de l'Economia.

Tercer. Organismes productors.

Quart. Organismes consumidors.

Cinquè. Representació de l'Estat i del municipi.

Ponència municipal.

Primer. Sindicalització dels serveis públics.

a) Contractació directe per la realització de les obres públiques (de caràcter públic) amb els organismes socials.

Segon. Simplificació i democratització de la burocràcia municipal.

a) En els exàmens del proveïment de places, els regidors hi intervindran únicament per a fiscalitzar les tasques del tribunal.

b) Els càrrecs seran inamovibles i els ascensos per antiguitat i aptituds.

c) Els càrrecs de cap de serveis, seran movibles.

d) Els caps dels serveis tècnics tenen el deure i dret de parlar en les sessions municipals quan els sigui demanat llur parer o quan s'hi creguin obligats per a discutir-se assumptes de la seva competència.

e) Creació d'una escola de funcio-

naris per a la formació de personal tècnic i especialitzat i arxiu dels avenços municipalístics del món.

Tercer. Simplificació de l'acció tributària.

a) Reduir el nom de tributs.

b) Els tributs estaran en relació directa amb la capacitat econòmica del contribuent i l'utilitat que treu dels serveis públics.

Quart. Urbanització, sanejament i embelliment dels suburbis. Enrunament de les cases malsanes.

a) Sanejament i embelliment de la platja.

b) Jardins públics i per a infants i camps de jocs a les barriades.

Cinquè. Construcció de cases confortables i econòmiques, hospitals, cases de repòs i de convalescència, banys municipals, piscines i sales de gimnàstica.

Sisè. Construcció de grups escolars, escoles especials, colònies i totes les obres complementàries de l'escola.

Setè. Fomentar i subvencionar la constitució i creixença de les cooperatives de consum i de producció.

Vuitè. Federació de petites municipalitats veïnes per a actuar conjuntament d'acord amb aquest programa.

Religió i cultes

Primer. Separació de l'església de l'estat.

Segon. Abstinència completa de tracte o concordat amb la Seu Papal.

Tercer. Amplia llibertat de cultes i prohibició del seu exercici extern.

Quart. L'ensenyament serà laic.

Ponència de cultura

Escola laica.

Parla catalana en tots els estudis.

Edat escolar fins als 16 anys (seren obligats parcialment fins als divuit).

Ensenyament dels treballs manuals conjuntament amb els intel·lectuals.

Millor preparació docent dels mestres i millors mitjans de vida.

Puniment sever dels pares que posen els seus fills a treballar abans de l'edat i més encara dels patrons que els admeten.

Estudis gratuïts dels alumnes sortits de les escoles municipals i de l'estat.

Universitat lliure i gratuïta.

Fundació de nuclis culturals en els centres comarcals.

Qüestions socials

El Partit declara que cal estendre a tota la col·lectivitat la propietat de les coses i de les empreses de treball. No és just que la producció estigui de fet socialitzada i els beneficis recaiguin en unes poques mans, mentre arriba el dia en el qual sigui un fet un règim social d'estricta justícia.

El Partit declara que cal fomentar les organitzacions obreres de resistència que facilitin l'emancipació del proletariat. Conseqüentment cal reconèixer la personalitat sindical i convertir les relacions entre patrons i obrers, no en una raó de sometiment i dependència —com ara—, sinó en una relació d'igualtat, creant Consells d'obers que intervinguin en la gestió de les empreses.

El Partit declara que cal establir l'assegurança social contra la malaltia, la invalidesa, la vellesa, i contra l'atur forçós.

El Partit declara que cal estendre a la dona tots els drets civils, polítics i socials que tingui l'home. Que la dona proletària té dret al descans legal des de tres mesos abans del part i 40 dies després, creant-se sales breçols per tal que puguin alletar llurs fills.

Alcem els cors, catalans!

Fa més de nou mesos que vivim en règim d'excepció. D'ençà els tràgics i a la vegada gloriosos esdeveniments d'octubre, els que manen han d'amparar la seva autoritat material — d'autoritat moral ni amparant-se ni sense amparar no en tenen — amb estats de força. Això no obstant, no es cansen de dir i repetir que la normalitat regna, que no passa res, que la tranquil·litat és absoluta. Amb tot, pels carrers de Barcelona podem veure les grans precaucions que s'adopten. Podem sentir o contemplar al carrer el trepidar dels cavalls de l'exèrcit invasor — que altra cosa no és, puig que no és el nostre — que en grups de sis en sis, amb els seus respectius companys al damunt vetllen pel benestar dels ciutadans barcelonins.

Podem veure encara aquests magnífics automòbils nous de trinca — magnífic negoci per qui els va comprar — amb que l'oficialitat de les guàrdies d'assalt llueix el seu tipet «castigant» les pobres hetàries que pul·lulen de nit pels carrers de la ciutat. Si, com diuen, és cert que no passa res, a què treuen cap totes aquestes precaucions? No poden tenir més que una finalitat: Rabejar-se en la victòria transitòria — la paraula està de moda — aconseguida. Fer una exhibició de forces, donar-nos la impressió, el convenciment, de que estem a les seves mans, de que són ells els qui manen i nosaltres els qui hem d'obeir sense xistar.

Il·lusos! Pobres ignorants de la història dels pobles! No poden concebre que això s'acabarà, que la força de la raó eixirà, que Catalunya i els catalans tornaran a viure la seva vida!

Que hi fa que ara ens tinguin sotmesos! Que la nostra boca estigui tancada! Que la nostra Pàtria sigui odiada! Que la nostra parla vexada! Què hi fa?... Res, no res; tot el d'ara és passatger; encara que duri cinc anys, encara que en duri deu, encara que en durés segles, és passatger, perquè no és la realitat de la vida i del món. És, això sí, la raó de la força, és la mentida, és lo irreal. I això mai no pot ésser etern. Pot durar tant com les seves armes puguin més que la raó dels seus oprimits, pot durar fins que a aquests, recordant-se que són descendents d'aquells Almogàvers que es destruïren la retirada per així lluitar per a triomfar o morir, es llancin contra d'ells folls, en odi salvatge de destrucció, no pas amb pau i amor i estímul de comprensió, com fins ara.

Catalunya s'esforça d'anys ençà, en fer comprendre amb bones maneres la seva situació, la seva història, la seva vida, als seus enemics,

als seus opressors, per a mirar si a la fi els pot fer entendre que ella és una i ells uns altres. Feina vana! Molts anys fa que ho saben, i perquè ho saben fan el que fan. Perquè sense Catalunya, si no la finguessin oprimida, dominada, si no fessin que Catalunya i ells semblin una mateixa cosa, arreu del món seria popular i tinguda per justa la frase que diu que l'Àfrica comença als Pireneus. Perquè saben que sense Catalunya, la seva cultura contemporània fóra minsa, la seva educació social inexistent, el seu comerç pobre, la seva indústria nul·la.

I així es dona el cas que la nostra Universitat, el nostre professorat, europeïtzat, ha d'anar a remolc de la càtedra espanyola, la major part d'ella roiovillanovitzada, que el nostre proletariat, model de treballadors de tot el món, ha de seguir les petges a que l'obliguin els d'allà, i el nostre comerç i la nostra indústria, orgull dels nostres treballadors puig que gràcies a ells han assolit en diferents èpoques els més alts pinacles, han d'anar lligats de pues i mans al comerç mins i pobre i a la indústria nul·la d'ells.

Però això, repetim-ho, no pot durar, no pot ésser etern, puig que és la negació de la realitat, la creu del món. L'altre, el que tots desitgem, és la veritat, la Catalunya lliure i forta, puig que és la història, la realització de la història gloriosa del món. La història dels pobles que viuen la seva vida, siguin petits siguin grans, i el nostre i el nostre la vivia la seva vida, i vivint-la, ell tan xic materialment, era mirall dels pobles grans, era allà on es posaven les mirades de tots els països que s'estimaven a sí mateixos i volien caminar pels camins de la civilització. Allò era la veritat, un poble que sabia ésser model. Hi tornarem, però, ja que la veritat, tard o d'hora sempre sura.

A nosaltres ens correspon provar de portar la nostra Pàtria pels camins de la seva vida. Posem-nos tots a la feina; tant-li-fa que de moment no es vegi; la feina sempre dona fruits si és bona i feta de bon grat.

Alcem els cors, catalans! I continuem amb més fe, amb més braó que mai la nostra tasca. No defallim, treballem per a una Catalunya Lliure, Forta i Justa. No ens facin tornar enrera ni ensopegades ni transtorns. Si la fatiga del treball o la duresa de la lluita causa baixes en els nostres rengles, girem un moment la vista enrera, guaitem la feina realitzada pels caiguts, recordem-nos d'ells, però reemprenem tot seguit la marxa, caminem, caminem sempre endavant. Catalunya i el món ens ho agrairan.

ELS MERCADERS

La gent dels trenta anys de catalanisme no s'està de res per a acabar de rematar brillantment la seva història de traïció. Es arribat el moment d'ostentar càrrecs i no se'ls deixen escapar. Es sacrifiquen una vegada més pels seus ideals de sempre. Què faria la pobra Catalunya sense la seva col·laboració, sense els sostenedors de la seva economia, en mans de la Ceda la política i dels radicals l'administració? Ah, no! La Lliga no pot

permetre això. Les seves forces vives no li ho tolerarien. Ells han de participar en la direcció política i en la direcció administrativa. Res, a sacrificar-se; a defensar els ideals; a defensar els interessos!

Hem menat els interessos i no ho volíem fer, però és una cosa que parlant dels amics dels il·lustres amics no es pot evitar. Interessos i Lliga són sinònims; no es pot parlar d'una cosa sense pensar amb l'altra. Hem

quedat, doncs, que defensen els seus interessos, els interessos del capitalisme i de la burgesia que nodreix els seus rengles. Però això és cosa que no es pot dir. S'ha de dir que defensen els ideals (i no menteixen, puig que per ells els ideals no són altra cosa que els interessos), s'ha de dir que es sacrifiquen com sempre en favor de la Pàtria.

Els seus periòdics van plens de sacrificis, van plens de patriotisme.

Menten ambdues coses a grans bocades. Ells! Unicament ells poden salvar Catalunya del gran desgavell en que la deixaren les esquerres sectàries; únicament ells poden menar-la per bons viarany, pels camins del retrobament. A cada crònica, a cada columna, a cada ratlla, no trobeu res més que sacrificis, patriotisme, ideals. Tots els redactors es saben el paper a meravella, tant el cínic editorialista, com Mossen Brunet, com el feixuc Costa i Deu, com el repugnant llanternaire. Fins el simpàtic Pla —malaguanyat!— en parla desde Madrid.

Si fossin tan patriotes com diuen omplenant-se'n la boca, haurien presat la seva col·laboració a la llei del 2 de gener? Haurien donat el seu vot per a la perllongació de l'estat de guerra a Barcelona, com feren darrerament a les Corts d'Espanya? Haurien tolerat sense repulsa les intemperants paraules del Dualde respecte la qüestió lingüística per a l'ensenyament primari, ocupant, com ocupen dos dels seus homes, els llocs més directament afectats per aquesta qüestió, com són la Conselleria de Cultura de la Generalitat i la de l'Ajuntament de Barcelona? I no parlem de la suspensió del Parlament Català perquè ja fa temps que sabem no els interessa puig que en desertaren, preferiren anar a prestar la seva col·laboració rastrera al govern feixista espanyol radical-cedista, que no servir d'oposició al Govern i als diputats catalans elegits democràticament pel poble. Es natural, però, la seva actitud: desde Madrid hom pot manejar millor les palanques protectores del capitalisme, tant més quan el govern allà constituït necessita el seu suport.

I encara hi són, a Madrid. S'hi belluguen, es distingeixen, respallen, llepen!, per a mirar si com a almoïna poden aconseguir una cartera de ministre. Natural missió per a coronar una vida de trenta anys de traïció i de cinisme.

Ara sembla que estan a punt d'abastar-la, la cartera, i per a acabar de fer el pes, presenten al Govern la seva carta de servilisme. Diuen: «Hem callat sempre; a Catalunya no hi ha millors propagandistes de la vostra obra que nosaltres; teniu allà amb els nostres elements els millors col·laboradors. A Madrid, heu tingut sempre els nostres vots, fins quan s'ha tractat de lleis contra Catalunya, fins en assumptes que els mateixos diputats vostres us han negat llur vot, fins quan s'ha aixecat als escons un diputat ultra-dretà per a tirar-vos en cara que permeteu i apoieu el pagar jornals de fam, sempre hem estat al vostre costat! Volgueu-nos recompensar el nostre desinterès, doneu-nos una cartera, la tenim merescuda i us prometem, en canvi, entregar-vos Catalunya. A cap altra regió d'Espanya —ells en diuen regió d'Espanya— no trobarà la vostra obra l'escalf que assolirà allà...»

Així s'arrosseguen, així imploren, i Cambó s'apropa a Lerroux amb la ma estesa —en les altes esferes no està prohibida la mendicitat— oblidant l'altra ma, la que va atemptar contra d'ell a Hostafrancs.

Així van sacrificant-se, així van mercadejant amb Catalunya, com havien fet abans, com han fet sempre. Ens permetem, però, ferlos-hi present una cosa: Que es recordin —i el que anem a dir, tots ells com a bons catòlics tenen l'obligació de saber-ho— dels antics mercaders, aquells que mercadejaven dintre el temple, del qual els tragué Crist fuetejant-los com es fuetreja el monstre, el respit més

repugnant, per profanar, com feien, les parets sagrades. Que es recordin d'això i pensin que el poble català, desempallegant-se un dia del que avui el té sotmès, com un nou Crist agafarà la tralla i la descarregarà amb fúria damunt les seves esquerres dretes, foragitant-los dels llocs que han usurpat en el temple de Catalunya, que

han prè per assalt com a mercat de dignitats. I que pensin, també, que són mereixedors de major càstig que els mercaders antics, puig que aquells mercadejaven dintre el temple però deixaven aquest tranquil, mentre que ells, nous mercaders moderns, mercadejen dintre Catalunya i amb Catalunya.

ASSASSINS!!

Una esquadreta d'hydroavions italians ha amarat a Tarifa. El Govern feixista espanyol no parla concretament. Què prepara?— El poble ha de tenir memòria!— La guerra!, única sortida dels governs feixistes.

Manca només encendre la metxa perquè la bomba de la nova conflagració esclati. Com si creïessin que no ens recordem ja de la passada guerra gran —que està predestinada a esdevenir petita—, els estats imperialistes han anat preparant la topada que es pensen els ha de salvar de l'angoixosa situació que travessen llurs països. Volen terres! Terres per a fer-les esclaves! Terres per a que els proporcionin esclaus!

Mentre hi ha una Societat de Nacions que sembla que hauria de resoldre aquests assumptes, els estats feixistes s'armen i es preparen, i ací tenim Mussolini que pot exclamar, que exclama amb ample sentit de provocació: «Amb la S. de N., sense la S. de N. o contra la S. de N.» I la Societat de Nacions calla, s'encongeix d'espall i Mussolini es creix, davant el silenci, amb la seva fatxenderia.

La Península en que vivim, per la seva situació geogràfica, podria ésser un punt neuràlgic de la nova guerra. Ja tenim, de moment, aquesta esquadreta italiana que ha amarat a Tarifa fa pocs dies. Amb quines intencions? No creiem que Mussolini hagi pensat ja en prendre quelcom a Espanya. Aquella esquadreta tenia per objecte, simplement, el provar quina impressió causaven les seves maniobres al ministre de la Guerra espanyol, que saben simpatitzant amb la seva causa. Tenia per objecte assabentar-se de les repercussions que tenia en el país el seu amarament. Sembla que sobre el primer punt han quedat satisfets; en quant al segon no l'han pogut copsar puig que s'ha amagat al país la seva acció.

Les dretes monàrquiques i feixistes desitgen una intervenció armada. Els seus periòdics no ho amaguen. I ací tenim *El Debate*, òrgan de l'actual porridura governamental, que entre ratlles, amb estil jesuític, deixa llegir els seus desitjos bèl·lics i assenyala, àdhuc, vers cap on van les seves simpaties. El Duce pot estar confiat: té a la Península Ibèrica uns fidels servidors, que com els simis savis el volen imitar. Angel Herrera —magnífic exponent del jesuïtisme!— l'home que sense donar la cara mou tots els fils de l'intrínquil governamental, va preparant el terreny cautelosa i atentament. Les dretes espanyoles, atentes sem-

pre només als grans negocis, volen menar el poble a la guerra. El volen posar al servei de l'imperialisme italià en contra d'uns homes que volen defensar la seva llibertat.

I en quant a l'amarament de l'esquadreta italiana, qui encara calla és el Govern Lerroux-Gil Robles-Cambó. Què espera el Govern feixista espanyol a dir la seva opinió sobre aquesta qüestió? Ja sabeu prou bé que qui calla atorga. Mussolini, per ara, pot estar satisfet.

El Govern espanyol calla, però no per això està aliè al moviment bèl·lic. Que ho diguin, sinó, aquestes mares que es creien tenir el fill a una població tranquil·la i han rebut una estranya carta de l'ésser estimat cursada desde qui sap on! Que ho diguin sinó, els pacífics ciutadans de Mahó, que fa dies no veuen res més que moviment de tropes i armament! Que ho diguin, sinó, aquests pobres soldats que en mala hora s'han vist desagradablement sorpresos per un ordre que tirava per terra totes les il·lusions d'un prompte o llunyà permís que els permetés abraçar els pares i els éssers estimats!

En quina folla aventura volen llançar el poble els tres «enemics públics núm. 1»? No hi ha encara prou misèria per tots els reconcs d'Espanya? No hi ha prou mullers i mares que ploren l'absència del marit o el fill tancat entre reixes —un de tants milers!— que s'hi han d'anar a afegir ara les llàgrimes de les que el vegin partir potser per a no tornar? De que voleu que no sigui capaç la mare que de dos fills en tenia un a presiri i ara li portin a l'escorxador d'homes el que li quedava per a consol?

Que tingui memòria el Govern feixista espanyol! I si no en té ell, cal que en tingui el poble. Que es recordi, sobretot!, de les víctimes d'Anual, de Mont Arruit i del Barranc del Llop; de les vides que allà es van perdre; de la sang que corregué! Que es recordi que els caiguts tenien la mare, que plorava ja la seva permanència temporal per terres de fang i de sang! Tenien el pare que, ja vell, trobava a mancar el suport del fill que tant sacrificis havia costat per a pujar! Tenien la promesa que esperava embaudida la seva tornada per a poder-los besar, per a poder bastir castells de

Militant d'Estat Català: compleix els teus deures sindicals.

Cofitzeu pro-presos i exiliats polítics. Feu cotitzar. Pensau que són germans nostres.

fum, per a poder maridar-se! Quants i quants vellets no varen tornar a veure mai més els fills estimats!

I ara ens hi volen tornar a abocar; creuen el poble espanyol un anyell i el volen tornar endogalar; volen que es torni a vestir de dol! Volen que l'anyell — tot ell blancor — es torni cabra.

Molts interessos, molts capitals hi ha a defensar. Grans negocis en perspectiva veuen els magnats del capitalisme—representats genuïnament pels traïdors Gil Robles-Lerroux-Cambó— si es portés a terme —si Déu volgués fer possible, diuen ells— una nova boja aventura.

Cap, però, dels que haurien d'actuar, dels que haurien d'anar a les trinxeres —la mateixa carn de canó de sempre— no en treuria res de profit d'una guerra. Pel contrari, s'hi perdrien —com s'han perdut sempre i es perdran sempre en les guerres— éssers i coses entranyablement estimats.

Treballadors!! Cal escarmentar d'una vegada i per sempre els governs feixistes, els governs imperia-listes! — «Espanya Imperio, Jap, Gil Robles».

Si el desgovern Lerroux-Gil Robles-Cambó us crida a files, aneu-hi! Us armarà vostres braços per a que defenseu el capitalisme odiós i repugnant. Agafeu les armes! Però no les feu servir pel que només interessa al capitalisme i a la burgesia, no! Feu-les servir pel que interessa al poble! Al poble que treballa i que sofreix, que el fan viure en l'ignomínia i que vol i ha de viure amb dignitat! Aixequiu-vos amb elles! Revolteu-vos! I doneu l'exemple a la humanitat començant per extirpar de casa nostra aquest estat de coses putrefacte que mena el món al caos. Amb les armes del govern feixista feu la revolució armada del proletariat. Aixafeu als assassins del poble. Lluiteu contra la guerra i el feixisme.

Hem de pensar que aquesta ignorància és terreny abonat per a les teories imbècils dels militars —representants del capitalisme— en contra les idees d'emancipació social i nacional. I és a aquests soldats a qui ens hem d'apropiar i fer-los entendre la raó dels nostres desitjos, fer-los comprendre que el que volem per a nosaltres ho volem també per a ells i els seus coterranis. Hem de fer-los veure, cosa clara, que entre el grup damunt el qual els manen fer foc, pot trobar-s'hi el seu pare, el seu germà, el seu amic, que l'igual que els altres insurgents es revolten per a poder menjar, es revolten per a poder viure en dignitat, es revolten perquè els seus fills, els seus germans, i els seus amics no hagin d'anar a servir un estat que els vol per fer la guerra.

Al soldat, quan el fan sortir al carrer a deturar una revolta, li diuen que ho fa en nom de l'ordre i de la justícia. Se li ha de fer veure quina justícia és aquesta, que deixa en llibertat criminals i assassins com aquest bord — homes així no són fills de mare— que es fa dir Dimitri Ivanoff, mentre té en presó contenars de persones decentes, honorables, qual màxima falta és pensar diferent de com pensen els sostenedors d'aquell ordre i d'aquesta justícia.

Tot això és el que hauríem d'inculcar en les consciències dels soldats, despertar-los de l'inconsciència amb que viuen ells i el seu poble. La major part del poble espanyol, és refractari a les revoltes, és inconscient de la seva personalitat autèntica però no reconeguda per l'actual engranatge social. Ells s'hi troben malament com estan però no protesten, comporten la seva creu.

La seva teoria és que sempre ha estat així i que per tant així ha de quedar, perquè no pot ésser altrament. Una revolta, per a triomfar i saber que fer-ne del triomf, és cosa que necessita preparació, molta preparació. Cal propagar-la als amics, al carrer a l'oficina, al camp. Cal, però, sobretot, tenir preparats els soldats. Sense comptar amb la seva insubordinació, una victòria és molt hipotètica. Si fossim, però, gent de possibilitats econòmiques, la solució rer a guanyar-nos l'exèrcit ens fóra molt fàcil. Caldria escampar només uns quants milers de pessetes entre els caps grossos militars. I deixar-los fer, després, grans bocades de l'"honor" i de la "hidalguia".

T A S C A

Cal inculcar consciència de poble en l'exèrcit

Som nacionalistes i som obreristes. Dues afirmacions categòriques que no donen lloc a dubtes. Ens hem imposat el deure d'alliberar Catalunya i els catalans: alliberació col·lectiva i individual. Es cosa aquesta, que requereix lluita. No ho podrem assolir mai íntegrament fent i refent recíprocament concessions de la burgesia. No podem anar de bracet amb ella per a assolir-ho, ben al contrari, puig que per abastar els nostres ideals hem de lluitar contra d'ella, ens hi hem d'enfrontar amb el puny clos i amb les armes a les mans.

En les revoltes obreres i nacionalistes és difícil de triomfar per la gran diferència que hi ha entre l'armament dels insurgents —poc i vell— i el de les forces armades i de l'exèrcit defensor de l'estat i del capitalisme, que el té a mans plenes i del millor. Hi ha encara, cal reconèixer-ho, la disciplina en l'exèrcit, una de les coses que el fan més fort, i també cal tenir en compte el "patriotismo" dels caps grossos militars, "patriotismo" que només senten quan s'han d'enfrontar contra els fills del poble, que no senten mai quan es vol apoderar de l'estat unes botes i una espasa qualsevol.

La força dels estats opressors es troba, doncs, en l'exèrcit. Bé, però;

és que l'exèrcit no és pas els caps grossos militars que saben molt de manar i d'insultar, que saben ordenar als soldats posar-se a primer rengle per a tirar, però que tenen por de posar-s'hi ells. Un exèrcit compost únicament per caps grossos poc hauria de preocupar a les forces obreres i nacionalistes en revolta, a no ésser que volguessin prendre instantànies de talons tocant les anques. La base, el suport de l'exèrcit està en la soldadesca, que obeeix maquinalment quantes ordres se li donen, que primer es senten soldats que fills i germans del poble. Que no capeixen que aquella revolta que ells han de reprimir, d'haver-se produït uns mesos abans o bé uns mesos després, els hauria arplegat a ells en les rengles populars.

Davant l'esforç titànic que representa lluitar contra els estats en aquestes condicions tan desavantajoses per a les forces obreres i nacionalistes, cal pensar en portar a terme la tasca d'introduir dins les casernes el sentit de poble, que desgraciadament no hi és. S'ha de fer tasca de persuasió entre la soldadesca. Hem de pensar en l'ignomínia de minyons que vénen de no massa llunyanes terres on encara la civilització no ha passat de les beceroles.

Nosaltres, Joventut d'Esquerra Estat Català, exigim al Govern feixista espanyol la llibertat dels presos polítics i socials.

LA ETERNA LLUITA

«...continuar invariablement en sa defensa, no escoltant cap llei d'acomodament, capitulació o promeses de l'enemic, deliberant que lo mantindre's sia fins no reste una gota de sang a vessar a sos habitants, per a que mai puga la violència enemiga triomfar de cors tan generosos que estimen en més lo sacrifici de llurs vides que la ignominiosa esclavitud de veure's subjectes a qui no pot dominar amb raó, justícia i equitat...»

Aquests foren els acords presos pels capdavanters catalans en la reunió celebrada el dia 16 de maig del 1954.

En aquella data feia mesos i mesos que duraven les hostilitats entre les forces catalanes, els exèrcits franco-castellans, manats per aquell temps pel duc de Pòpuli, que pugnaven per a introduir dins la nostra Pàtria el regnat dels Borbons. Felip V, en pujar al tron d'Espanya, cobejà de seguida el tron de Catalunya. Els catalans negaren de seguida la seva pretensió, puig que veien en ell — i els fets varen demostrar que no s'equivocaven — un enemic de les seves llibertats.

Fou a mitjans de l'any 1715 que féu la seva aparició davant de Catalunya, el que havia d'ésser el seu primer exèrcit d'ocupació. Les primeres batalles no es feren esperar.

Catalunya, amb menys gent i més mal armada que les forces de les dues corones, es resistia bravament. No obstant, a còpia de temps i de batalles, les seves forces anaven minvant i vingué aquella reunió els acords de la qual hem reportat al començament.

I vingué dia darrera dia, batalla darrera batalla, la data de l'11 de setembre, la que ha marcat un dels més grans solcs en la nostra història nacional. Els gloriosos màrtirs catalans no tingueren forces per a lluitar més, i els soldats del Duc de Berwick entraren el dia 15 a Barcelona, no sense abans haver deixat morts molts dels seus companys en les breixes de les muralles barcelonines. Des de llavors Catalunya ha tingut d'unir la seva

sort a la sort d'Espanya, ha estat junyida a aquesta, arrostrant les iras i sota les botes dels mandatariis de Madrid.

Els catalans hi veieren clar en aquell temps. Preveien el greu perjudici que significava per la nostra Pàtria el predomini dels Borbons en ella. Ha passat molt temps des d'aleshores, molt temps i molts Borbons, que ho han maivestat tot, i així vam arribar a aquest darrer que ara passeja la seva figura cama-llarga i esquelètica per les platges i els cabarets de moda d'Europa com qualsevol altra atracció. Aquell rei cínic i assassí, imbècil i podrit, que es vanava no fa pas massa anys d'ésser descendent d'aquell Felip V de nefasta memòria.

Vingué, però, un catorze d'Abril i tornà a brillar l'aurora de llibertat per a Catalunya, que gràcies a la seva savia, al seu foc viu sota les cendres, tornava a aparèixer tal com és, com a Estat Lliure, i així un home, un gran home, un cavaller, Francesc Macià, ligitim representant dels ideals de Catalunya, deia desde la balconada de l'Ajuntament de Barcelona: «En nom del poble de Catalunya, proclamo l'Estat Català, que amb tota cordialitat procurarà integrar a la Federació de Repúbliques Ibèriques. Queda des d'aquests moments, format el Govern de la República Catalana, que es reunirà al Palau de la Generalitat. Els que formem el Govern de Catalunya estaran d'ací endavant disposats a defensar les llibertats del poble català i a morir per elles; esperem que vosaltres, poble català, estareu disposats, com tots nosaltres, a morir per Catalunya i per la República»

Belles i encoratjadores paraules! Més aï! Tot i no haver-hi Borbons a Espanya, no pogué durar gaire aquesta única realitat proclamada pel Cavaller de l'ideal. Ens tornàren a sumir en una ficció detestable. Ens reconegueren unes minses, i tant minses!, llibertats, que ni aquest pobre compromís saberen complir els espanyols. Les esquerres espanyoles, fent el cor fort, provaren de respectar-lo, però les

dretes, de retallada en retallada, de graó en graó, portaren novament Catalunya a la revolta armada. El Govern català amb un gest de dignitat que Catalunya troba sempre en els moments necessaris, trencà les relacions amb el Govern feixista espanyol.

No ens cal parlar de coses que tots tenim encara amb angúnia a la memòria. Volem, només, fer remarcar la claríssima, la diàfana posició de Catalunya en aquells dies històrics.

Estem en un nou 11 de Setembre, en trobar-nos-hi, fem un repàs de l'història. Catalunya ha fet sempre apel·lació al sacrifici de vides en defensa de la seva llibertat i sempre n'ha trobat de vides disposades a morir per a ella. Catalunya, però, no ha estat mai egoïsta. Sempre que s'ha rebelat ho ha fet contra els Governes espanyols i en defensa, ensems que d'ella i dels catalans, del poble que treballa i que sofreix i dels països de les terres ibèriques. Ja que la rendició de Barcelona, el document de capitulació portava entre altres una frase que deia: «...protestant de tots els mals, ruïnes i desolacions que sobrevinguessin a nostra afligida Pàtria, i extermini de tots els honors i privilegis, quedant esclaus com els enganyats espanyols...» i tant Macià el 14 d'Abril, com el Govern Català el 6 d'Octubre del 1954, proclamaren la Federació de Repúbliques Ibèriques.

Estem en un nou 11 de setembre i cal que tots els treballadors espanyols ho sàpiguen que és el que ha volgut sempre la nostra Pàtria, i cal que ho sàpiguen per tal de que poguem ajuntar les nostres forces amb les d'ells, sapiguent tant uns com altres que és pel que es lluita — emancipació nacional dels països ibèrics i emancipació social dels treballadors ibèrics — i així, ben forts, ben compactes, poguem aixafar el cap a aquesta bèstia repugnant que és el feixisme i venjar d'una vegada i per sempre totes les vides que ha segat en flor, totes les llàgrimes que ha fet vessar, el despotisme i l'imperialisme de l'estat espanyol.

ALS MÀRTIRS DEL 1714

Aquests dies ens plau commemorar, com tots els anys acostumem fer-ho i és deure de tots els catalans, recordar aquestes dates tan memorablement històriques per la llibertat i conquesta de la nostra Catalunya.

Han passat centúries i encara perduren els esperits malvats d'aquelles èpoques llunyanes; no hi correcció per segops qui, i són aquests els que ens titllen a nosaltres de separatistes, com si la culpa fos nostra.

Pels seus mereixements ho som poc. Encara hi ha, però, entre ells, qui gosa justificar la seva actitud de perseguidors centralistes, dient que ho fan per defensar Catalunya i pel benestar dels seus habitants. Sortosament ja pocs són els que els creuen. Així com ara exploten la nostra terra i és la seva principal font d'ingressos per pagar les seves disbauxes, ens finguessin d'ajudar ells a resoldre els nostres problemes econòmics per la nostra insuficiència, ja la comprobarieu la tan pretesa protecció. Més com que fins avui els ha resultat tant el negoci, és per aquest motiu que els cou la nostra llibertat.

No saben nomenar d'altra manera la nostra lluita idealista, que la de separatista, i és perquè amb aquest concepte els nostres germans d'Ibèria ens siguin hostils i creguin reneguem la fraternitat d'ells.

En part la República va ajudar bastant a desfer aquest fals concepte a molts, doncs es va poguer palesar la classe del nostre separatisme, no és pas dels esperits comprensius i liberals com tampoc dels democràtics que volguem desunir-nos, és de l'opressor que fuguim, dels governs feixistes que volem alliberar-nos, però mai d'aquells pobles i governs que respectin les llibertats que per dret propi necessita Catalunya.

Aquesta és la nostra lluita que hem sostingut sempre, i el nostre separatisme d'antuvi.

Amb aquesta finalitat seguirem lluitant aferrissadament amb l'alt exemple tan patriòtic com gloriós. Els màrtirs ho tenen ben merescut, sacrificant-se gloriosament amb la pèrdua de les seves vides per la llibertat.

Glòria als lluitadors màrtirs!

Visca la llibertat dels pobles oprimits!

Per una Central Sindical Catalana

El concepte d'una Central Sindical Catalana ha estat llençat en els medis obrers amb encert i oportunitat. Avui ha guanyat ja un nombre tan crescut d'adeptes que la fè en la seva realització no és el somni d'uns idealistes utòpics, sinó que d'acord amb la realitat desmoralitzadora d'una evident desorganització sindical surt de les mateixes entranyes del proletariat l'anel esperançador en una potent Central Sindical, que a poc tardar sorgirà en la vida social.

I és que la Central Sindical Catalana per la que amb tant d'entusiasme propugnem ha esdevingut una necessitat sentida inclús pels seus detractors més significats, ja que el moviment sindical a Catalunya, per les seves especials característiques i per la posició en que ha estat enquadrat per extremismes estúpids i malvats que han arribat a prostituir la idea més

noble i menys egoísta que ha copsat la Humanitat, necessita l'acoblament de totes aquelles forces i individualitats de la vida sindical catalana que el sectarisme inconscient i castrador de la C. N. T. foragità, o bé que amargats per les campanyes insidioses tingueren d'apartar-se'n.

Les organitzacions més destacades i preparades de la vida social i col·lectiva, convençuts ja de la impossibilitat d'aconseguir la regeneració de la C. N. T., avui en franca devallada, i davant el centralisme absurd i inqualificable de la U. G. T. que inutilitza la possible entesa, han recollit la suggerència de crear una Central Sindical Catalana, que agrupant totes les forces sindicals responsables i amb trajectòria definida, puguin constituir un organisme eficient que sigui baluart i impulsador de les reivindicacions obreres.

Des d'aquesta modesta tribuna no pretenem pas erigir-nos en mentors de la vida sindical catalana, però si volem exposar una opinió referent a un dels punts que possiblement suscitaran més polèmiques en la creació de la Central Catalana: La tàctica a adoptar.

En constituir-se la Central Sindical Catalana, hauria de fer, a criteri nostre, la següent o semblant declaració de principis: L'Organització Sindical no renúncia a cap dels mitjans de lluita amb que avui compta la classe productora, emprant en cada fase de la lluita obrero-patronal la tàctica que les circumstàncies aconsellin, desde l'intervencionisme en els organismes oficials fins a la declaració de vaga amb tots els seus agravants i conseqüències. Exigint-se a tots els seus components l'acceptació del principi internacional de la lluita de classes.

Lliçons a aprendre

La revolució del 14 d'abril s'ha perdut per les ineptituds i traïcions dels que dient-se republicans i homes d'esquerra no han obert altra cosa que els seus interessos personals, enganyant miserablement el poble que il·lús els ha donat els seus vots i la seva confiança. Un d'aquests homes és Joan Casanelles, diputat d'«esquerra» al Parlament Català i capítol d'uns dels grups que composaven el darrer govern de la Generalitat.

A pesar de pertànyer a un partit d'esquerra, Joan Casanelles és un gros propietari de terres. Sembla que una cosa no hauria de tenir cap relació amb l'altra. En termes ideals potser no, però en el terreny de la realitat sempre s'ha demostrat i ara es confirma, que l'esquerrisme de tots els que tenen o estan al servei d'interessos capitalistes, no és altra cosa, en el millor dels casos, que una afició de minyó de casa bona que no va més enllà de l'obtenció de satisfaccions a la vanitat personal i en els termes més corrents, un terrible sarcasme als més sagrats interessos del poble.

Vegeu sinó, el cas Casanelles. A

l'any 1928, mentre formava part del grup editor de l'arborada «Opinió», mentre el seu amic Lluhi i Vallescà parlava des dels Ateneus obrers de la revolució col·lectivista, mentre formava part de comitès revolucionaris, Casanelles augmentà de quaranta-cinc duros a seixanta el preu per mojada que pagaven els seus dos arrendataris del Prat del Llobregat, companys de la Unió de Rabassaires que amb el seu esforç personal, havien millorat considerablement la productivitat de la finca. Però això no és tot. Vingué la República i s'organitzà la lluita pel millorament del règim agrari, els camperols, unànims, donaren els seus vots als homes que els prometeren aquella millora. Mentre que el Govern de la Generalitat discutia amb el de Samper la constitucionalitat de la llei de Contractes, mentre cada dia des de «l'Opinió» es llençaven els atacs més furibunds contra Madrid i es feien les afirmacions més extremes a favor dels conruadors, Casanelles, propietari deinari i diputat de la majoria esquerrana, cominà als seus arrendataris a abandonar la terra que venien con-

reant durant més de catorze anys, sota el pretext de voler-la conrear personalment (!). Els nostres companys s'oposaren a aquesta pretensió. En negar-se Casanelles a cobrar, els companys dipositaren el preu de l'arrendament al jutjat, i a pesar d'això, han estat portats al jutjat en judici de desnonament, el fall del qual s'ha de fer públic un d'aquests dies.

Les esquerres tornen a reorganitzar-se en vistes a una propera lluita electoral. Creuen, com creiem nosaltres, en la victòria. Però el pitjor dels mals que podria rebre ara la República, seria l'exaltació de certs esquerrans que pels seus fets i la seva formació espiritual, són els pitjors enemics de la República i de la classe treballadora. Per això, per evitar no caure de nou en tots els desenganys i desil·lusions que han sofert, en una paraula, per a guardar-se la República per a ells mateixos, els conreadors catalans posaran aquesta vegada molt de compte a donar la confiança a segons qui. El cas Casanelles ha estat tota una lliçó.

(Del periòdic La Terra).

En contra de totes les opressions feixistes, el poble de Catalunya serà lliure